

Arrest

nr. 28 312 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 november 2000 het Rijk binnen en diende op 19 november 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 5 maart 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde over de Sri Lankaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Mullaitivu. In 1990 zou u samen met uw familie Jaffna ontvlucht zijn. Jullie zouden twee jaren in een vluchtelingenkamp in India verbleven hebben, waarna u met steun van het UNHCR terugkeerde naar Sri Lanka. Eerst zouden jullie in Trincomalee in een vluchtelingenkamp verbleven hebben en tot 1995 in een kamp in Vavuniya. Jullie zouden teruggekeerd zijn naar Jaffna, maar jullie zouden opnieuw gevlucht zijn wegens het oorlogsgeweld, dit maal naar Mullaitivu. In Jaffna zou u een lid van de “LTTE” (Liberation Tigers of Tamil Eelam) hebben leren kennen. U zou samen met uw gezin naar zijn huwelijk gegaan zijn. Op dit huwelijk zouden er “LTTE”-leden in uniform aanwezig zijn geweest. Er zouden foto’s genomen zijn tijdens het huwelijksfeest. Later zou u gehoord hebben dat het leger het huis van deze man was binnengevallen en zijn documenten in beslag zou hebben genomen. U vreest dat u ooit herkend zou worden op die foto’s, hoewel er geen aanwijzingen bestaan dat dit ooit gebeurde. Daar de “LTTE” u probeerde te rekruteren in Mullaitivu, zou u hen toestemming gevraagd*

hebben om de regio te verlaten. Die zou u na een jaar, in 1997, verkregen hebben. U zou samen met uw moeder naar Colombo vertrokken zijn, maar onderweg werden jullie samen met alle Tamils uit uw regio opgesloten in een doorgangskamp. Hier zou u zes maanden verbleven hebben. U zou tweemaal ondervraagd zijn door de CID, maar uiteindelijk kreeg u toestemming om naar Colombo te gaan. Na drie maanden in Colombo zou u met uw eigen paspoort in mei/ juni 1998 een vlucht naar Moskou genomen hebben. Daar zou u een jaar verbleven hebben, waarna u naar Kiev ging. In 2000 zou u in Duitsland aangekomen zijn, waar u tweemaal onder twee verschillende identiteiten asiel heeft aangevraagd. U zou het resultaat van deze aanvragen niet afgewacht hebben, maar ontsnapt zijn uit uw opvangcentrum. U zou naar Frankrijk gereisd zijn, maar onderweg zou u opgepakt zijn door de Belgische politie. Op 27 november 2000 diende u voor een eerste keer in België een asielaanvraag in, waarna het CGVS in juni 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam. Op 19 november 2008 diende u hier een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich hierbij op bovenstaande nieuwe verklaringen. U vreest eveneens wegens uw herkomst uit het noorden van Sri Lanka bij uw terugkeer te zullen worden gearresteerd. Tevens verwees u naar de algemene situatie in Sri Lanka. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: verschillende studiedocumenten uit Jaffna, Mullaitivu en Vavuniya, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en algemene informatie over de situatie in uw land.”

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Over de gegrondheid van het beroep

2. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt: “Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. Zo verklaarde u vooreerst dat u tijdens uw eerste asielaanvraag leugenachtige verklaringen aflegde (gehoorverslag CGVS2 p. 2). U had tijdens uw eerste asielaanvraag hier uw eerdere asielaanvragen in Duitsland onder een valse identiteit niet vermeld, noch had u toegegeven uit Sri Lanka te zijn vertrokken in 1998. Het is dan ook duidelijk dat u in het verleden poogde om de Belgische asielinstanties omtrent het exacte vertrek uit uw land en uw verblijfplaatsen nadien te misleiden. Voorts heeft u uw huidige ingeroepen vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie onvoldoende aannemelijk gemaakt. Hoewel u initieel afkomstig bent uit het noorden van Sri Lanka, heeft u deze regio reeds meer dan tien jaar geleden verlaten. De redenen waarom u het noorden verlaten heeft waren uw wens om in het buitenland te gaan studeren, en om niet te moeten voldoen aan de vraag tot rekrutering door de “LTTE”. U kende geen vrees voor vervolging door de autoriteiten (gehoorverslag CGVS2 p. 4). U werd bij uw reis naar Colombo éénmaal gedurende verschillende maanden gedetineerd, maar dit was volgens u standaard voor alle Tamils afkomstig uit uw streek (gehoorverslag CGVS2 p. 3). De opsluiting in dit overgangskamp dient te worden gezien als kaderend in diverse algemene veiligheidsmaatregelen. U werd hier weliswaar ondervraagd, maar naar eigen zeggen niet mishandeld, en uiteindelijk kreeg u zelfs de officiële toestemming van de Srilankaanse autoriteiten om door te reizen naar Colombo (gehoorverslag CGVS2 p. 3-4). Het feit dat u ondanks deze detentie toch toestemming kreeg van de autoriteiten om naar de hoofdstad af te reizen wijst er dan ook op dat u in hun ogen niet werd verdacht van betrokkenheid bij “LTTE”. U verbleef verschillende maanden in Colombo en u was tijdens dit verblijf in staat om een nieuwe identiteitskaart en een paspoort aan te vragen (gehoorverslag CGVS p. 5). De vaststelling dat u Sri Lanka wist te verlaten met gebruik van uw eigen paspoort wijst er verder op dat u geen vervolging door de Srilankaanse autoriteiten diende te vrezen. Wat betreft uw huidige vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer gaf u een zeer vage verklaring. U beweerde dat het mogelijk was dat de autoriteiten foto’s van u op een “LTTE”- huwelijk gevonden zouden hebben, en dat men u hiervoor zou kunnen zoeken, maar u erkende dat u dit helemaal niet zeker wist (gehoorverslag CGVS2 p. 4). Het feit dat u later officieel toestemming kreeg om door te reizen naar Colombo en aldaar een identiteitskaart en paspoort wist aan te vragen, wijst er verder op dat u nooit gezocht werd met betrekking tot deze foto’s. De kans dat men u hiervoor vandaag, tien jaren later zou zoeken is dan ook uiterst miniem. Voorts dient er op gewezen te worden dat u bij terugkeer naar Sri Lanka in Colombo zou kunnen verblijven om aldus aan de onrustige situatie in het noorden en oosten van Sri Lanka, en aan uw vrees om gerekruteerd te worden door de “LTTE” te ontkomen. U had immers in het verleden al toestemming gekregen om naar Colombo te gaan en bovendien beschikt u in Colombo over een familiaal netwerk, want uw oom, Anthony Pichaya, woont er en doet zaken vanuit Colombo (gehoorverslag CGVS2 p. 5). Tenslotte ondersteunde u uw vrees bij terugkeer door te verwijzen naar de algemene situatie en de risico’s die Tamils in Sri Lanka kunnen lopen. De algemene onrustige situatie in het noorden en oosten van Sri Lanka zou u kunnen vermijden door zich elders te vestigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat in het noorden sprake is van een intern gewapend conflict, maar dat dit niet geldt voor andere regio’s in het land. Dat u direct zou gearresteerd worden bij terugkeer omdat u afkomstig bent uit het noorden van Sri Lanka maakte u eveneens onvoldoende aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat terugkerende Tamils zoals u, die niet aannemelijk kunnen maken dat ze daadwerkelijk gezocht worden door de autoriteiten, of die voor de overheden niet interessant zijn in hun strijd tegen de “LTTE”, zonder problemen terug kunnen keren

naar Sri Lanka. Weliswaar worden Tamils die gedwongen worden teruggeleid naar Sri Lanka bij aankomst ondervraagd maar is er enkel een risico op arrestatie indien er een arrestatiebevel bestaat. Voorts verwees u naar de situatie in Colombo waarbij Tamils ontvoerd en vermoord worden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de meerderheid van de Tamilbevolking in Colombo geen reëel risico loopt op willekeurige ontvoering of moord. Ook kunt u niet aannemelijk maken waarom u persoonlijk hiervan het slachtoffer zou worden. Hiervan werd een kopie toegevoegd aan uw administratief dossier U heeft dan ook onvoldoende aannemelijk gemaakt nood te hebben aan een vorm van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4 §2 c. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze dienen als bewijs van uw identiteit en uw studies, die hier niet ter discussie staan.”

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeker “meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling”.

4.1. Verzoeker legt een geboorteakte en een identiteitskaart neer. Verzoeker verklaarde aanvankelijk, in het kader van zijn eerste asielaanvraag, gereisd te hebben per vliegtuig van Colombo naar Italië en vervolgens per vrachtwagen naar België, met een vals paspoort “met eigen foto maar andere naam” en “met daarin een werkvisum voor Italië” (verslag 11.12.2000, p.4-5) In het kader van zijn tweede asielaanvraag stelt verzoeker dat hij reisde met “eigen paspoort, mijn naam en foto, alles origineel, oom heeft dit aangevraagd, was studentenvisum” (gehoorverslag CGVS, 19.02.2009, p.5) en dat hij reisde van Colombo naar België over Moskou, Kiev, Slowakije, Tsjechoslowakije [lees: Tsjechië en Slowakije] en Duitsland. Verzoeker legt zijn paspoort niet neer en stelt dienaangaande “Agent in moskou nam het af, ik vroeg het om naar oom te sturen, maar oom heeft niets ontvangen” (gehoorverslag CGVS, 19.02.2009, p.6). Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij een studentenvisum voor Rusland had en van daaruit met een mensensmokkelaar verder reisde. Verzoekers initieel verklaringen waren bedrieglijk alsook het verzwijgen van eerdere asielpcedures in Duitsland. Zijn toelichting dat hij op intentionele wijze heeft getracht de Duitse asielinstanties te misleiden omdat hij er niet wilde blijven en alsnog naar het Verenigd Koninkrijk doorreizen duidt er op dat verzoeker de wens had te migreren en geen internationale bescherming zocht. Dit klemt te meer nu verzoeker zelf verklaarde dat hij nooit problemen kende met de Sri Lankaanse autoriteiten. Toen hem daarop gevraagd werd “Waarom wou u zo graag naar buitenland?” antwoordde hij “Ik wou studeren, was belangrijkste, maar is niet gebeurd, in 1995 moest ik examen doen voor graad 10, daar leger jaffna binnenviel, in '96 examen gedaan, in Mullativu wetenschappen gedaan, maar verder studeren ging niet door lte, dus dacht ik verder te kunnen studeren in London” (gehoorverslag CGVS, 19.02.2009, p.4) Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker verder “Ik wil hier in België graag een leven opbouwen en gaan werken om een eigen inkomen te hebben. Binnenkort ben ik opnieuw dakloos door het negatief dat ik gekregen heb van de Raad van State. Daardoor is mijn OCMW-uitkering stopgezet en heb ik geen geld meer om mijn studio nog te huren. Hierdoor moet ik vanaf december op straat leven (verslag DVZ, 19.11.2008, p.2).

4.1.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers voormelde verklaringen wijzen erop dat zijn vlucht en zijn asielaanvraag is ingegeven door economische motieven, die geen nexus hebben met de vluchtelingenconventie.

4.2. Verzoeker voert aan “Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Sri Lanka nog steeds zeer precair is en de veiligheid in zijn land van herkomst onmogelijk kan gegarandeerd worden. Het land is terug in staat van burgeroorlog en hij vreest voornamelijk de autoriteiten. De toestand in Sri Lanka is op zijn minst ernstig en zorgwekkend (...) VAST STAAT DAT BEGIN 2009 DE ALARMERENDE BERICHTEN OVER SCHENDINGEN VAN HET INTERNATIONAAL HUMANITAIR RECHT IN HET STEEDS KLEINER WORDENDE GEVECHTSGEBIED IN HET NOORDEN VAN SRI LANKA TOENEMEN. ENERZIJDZ ZOU

HET LTTE BURGERS MISHANDELEN EN GEDWONGEN RECRUTEREN. ZE ZOUDE OOK BURGERS VERHINDEREN HET LTTE GEBIED TE VERLATEN. ANDERZIJDS IS ER SPRAKE VAN DE SCHENDINGEN VAN HET SLA LEGER. HET LEGER ZOU ONVOLDOENDE REKENING HOUDEN MET DE AANWEZIGHEID VAN BURGERS BIJ HUN LUCHTBOMBARDEMENTEN EN ANDERE MILITAIRE ACTIES.ZO ZOU ONDER MEER EEN ZIEKENHUIS ZIJN GEBOMBARDEERD. INTERNATIONALE HUMANITAIRE ORGANISATIES NEMEN HET LEGER OOK KWALIJK DAT ZE DE TOEGANG VOOR HULPVERLENERS ZWAAR BEMOEILIJKT. OOK HET INTERNEREN VAN BURGERS DIE UIT HET OORLOGSGEBIED ZIJN GEVLUCHT WORDT OP VEEL KRITIEK ONTHAALD” en wijst op diverse algemene informatie dienaangaande en citeert uit verschillende persberichten mensenrechtenrapporten en het Cedoca-document CL 2008-010W.

4.2.1. Het volstaat niet te wijzen op de algemene situatie in het land van herkomst en naar algemene rapporten om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker toont niet aan recent afkomstig te zijn uit Sri Lanka en hij is bovendien gevestigd in Colombo. Zijn vervolging in het noorden kan dan ook niet overtuigen.

4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

5. Verzoeker meent “*Dat de bestreden beslissing een flagrante schending is van*

- 1) het subsidiaire beschermingsstatuut*
- 2) het zorgvuldigheidsbeginsel*
- 3) de materiële motiveringsplicht”.*

6. Verzoeker voert aan “*Het CGVS baseert zich m.b.t. het feit dat verzoekers zouden kunnen terugkeren naar SRI LANKA op informatie die in het administratief dossier zou bevinden zonder evenwel te verwijzen naar concrete informatie of enig concreet rapport!! Zij vermelden op geen enkele wijze op welke exacte informatie zij zich baseren om uit te maken dat hij kan terugkeren en naar waar dan. Zij vermelden verschillende bronnen doch wanneer men deze dan gaat verifiëren dan bestaat er toch duidelijk een andere visie vanuit deze bronnen over het huidige beleid met betrekking tot erkennen en toekenning van het statuut van vluchteling en van al of niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut. Men verwijst immers bij zijn bronnenvermelding naar het Nederlands ambtsbericht, naar het UNHCR, naar het tamilnet, allemaal bronnen waar bij nazicht van deze bronnen zeer duidelijk wordt gemaakt dat er momenteel geen intern vluchtalternatief is voor tamils komende uit het Noorden. Dat er willekeurige arrestaties zijn in COLOMBO, dat de mensenrechtenorganisaties bekommerd zijn om de veelvuldige mensenrechtenschendingen ook in Colombo. Dat er blijkbaar geen afweging van al deze bronnen is gemaakt in het kader van het risico tot terugkeer waarbij zijn persoonlijke situatie afdoende is onderzocht. Dat dit een schending is van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

6.1. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en/of de informatie waar de motivering op steunt, aangezien de bestreden beslissing concludeert: “*Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat in het noorden sprake is van een intern gewapend conflict, maar dat dit niet geldt voor andere regio’s in het land*” wat steun vindt in de informatie toegevoegd aan het dossier.

7. Verzoeker citeert in het verzoekschrift artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, beroept zich in het bijzonder op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en argumenteert: “*De algemene toestand in Sri Lanka is thans zeer ernstig, er is sprake van een intern gewapend conflict, in feite is er terug een burgeroorlog. Niet alleen de algemene toestand in Sri Lanka maakt het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren maar ook hun persoonlijke toestand.*” Verzoeker wijst erop dat hij “*is immers afkomstig uit het noorden van Sri Lanka en tamil. Hij kan onmogelijk terug gelet op zijn tamilafkomst. Bovendien is Colombo geen intern vluchtalternatief voor hem. Immers in Colombo is er sprake van arrestaties van tamilburgers in het kader van verhoogde veiligheidsmaatregelen naar aanleiding van het conflict tussen de overheid en de LTTE.*” Hij beweert dat hij “*bovendien vreest dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst*”. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM “*en onder meer in hun arrest Groot Britta[n]nië veroordelen*” maar geeft niet aan naar welk arrest gerefereerd wordt.

8. Voor zover verzoeker verwijst naar rechtspraak EHRM van 17 juli 2008 (N.A. t. Verenigd Koninkrijk, (NAV 2008/27) kan worden vastgesteld dat het EHRM niet aanneemt dat de verslechtering van de

veiligheidssituatie in Colombo een risico oplevert voor alle Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM meent dat een risico-inschatting voor Tamils op individuele gronden dient plaats te vinden.

8.1. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

8.2. Verzoeker verklaarde dat hij reeds in 1990 Jaffna tijdelijk verlaten had naar India. Uit de door verzoeker neergelegde identiteitskaart blijkt dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig was uit het noorden van Sri Lanka en uit de neergelegde schoolattesten dat hij school liep in meerdere regio's in Sri Lanka. Verzoeker verbleef vanaf 2000 en alvorens asiel aan te vragen in België, in Duitsland. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker om economische redenen naar Europa kwam.

8.3. Ter terechtzitting wijst verweerder op de thans gewijzigde situatie nu de LTTE militair verslagen is en de Sri Lankaanse overheid het ganse grondgebied onder controle hebben. Verzoeker bevestigt dat uit recente informatie het beëindigen van de oorlog blijkt maar meent dat het te voorbarig is om hieruit conclusies te trekken naar de toekomst en de veiligheid van terugkerende asielzoekers.

8.4. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de situatie in het noorden en oosten van Sri Lanka nog steeds kan gekwalificeerd worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

8.5. Verzoeker heeft nooit in de negatieve belangstelling gestaan van de Sri Lankaanse autoriteiten. Het argument dat *“de vraag gesteld”* kan worden *“of verzoeker werkelijk bij zijn terugkomst zijn normale leven kan hervatten en dat het geweld hem niet zal beletten zijn normale leven en normale activiteiten te hervatten”* is hypothetisch en onvoldoende om een reëel risico te ondersteunen. Verzoeker wijst er op dat hij niet geregistreerd was in Colombo wat kan blijken uit zijn identiteitsdocumenten. Verzoeker heeft wel een *“sociaal vangnet in Colombo”* en toont verder niet aan dat hij zich desgevallend niet elders in het land kan vestigen.

8.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker meermaals werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 juni 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK